

**Najvyšší súd**

**Slovenskej republiky**

**2 Cdo 173/2010**

**U z n e s e n i e**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **R. a. s.**, so sídlom v K., v dovolacom konaní zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. M. T., advokát, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Z. v mene ktorej koná JUDr. M. T., konateľ a advokát, proti povinnému **R. P.**, bývajúcemu v P., **pre vymoženie 390 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5 Er 662/2009, EX 1315/2009 o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31.marca 2010, sp. zn. 19 CoE 53/2010, takto

**r o z h o d o l:**

Dovolanie **o d m i e t a.**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

**O d ô v o d n e n i e:**

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 13. novembra 2009 č. k. 5 Er 662/2009 , EX 1315/2009– 40 povolil odklad exekúcie ( § 56 ods. 2 Exekučného poriadku ) do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 91/2009. Uviedol, že z uznesenia Okresného súdu Trenčín z 11. mája 2009 sp. zn. 11 C 91/2009 vyplýva, že v tomto konaní sa 93 navrhovateľov ( vrátane povinného ako navrhovateľa 74 / ) domáha určenia neplatnosti Všeobecných zmluvných podmienok odporcu ( oprávneného ) z 21. mája 2007 a ich dodatkov , na základe rozhodcovskej doložky ktorých bol vydaný exekučný titul ( rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice z 28. 9. 2009 č. 3 C 13/2009 ). Podľa výsledkov tohto konania sa môže stať exekučný titul neúčinným a exekúcia môže byť zastavená ( § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku ).

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie oprávneného uznesením z 31. marca 2010 sp. zn. 19 CoE 53/2010 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Po preskúmaní všetkých rozhodujúcich námietok vyplývajúcich z odvolania sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi prvostupňového súdu. Na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia dodal, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci, ktorej

predmetom bolo určenie platnosti právnych úkonov. Medzi účastníkmi bolo sporné, či došlo k platnému pristúpeniu povinného k všeobecným poistným podmienkam, teda či je nimi viazaný. V konaní bolo povinnému uložené zaplatiť oprávnenému náhradu trov rozhodcovského konania, ktoré sú predmetom danej exekúcie. Ak v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 91/2009 súd vysloví, že všeobecné poistné podmienky oprávneného vrátane ich dodatkov, sú neplatné, neplatnou bude aj rozhodcovská doložka, na základe ktorej bola založená právomoc rozhodcovského súdu. Exekučný titul sa tak môže stať neúčinným a exekúcia v danej veci by mohla byť zastavená. Odvolací súd poukázal na povinnosť exekučného súdu pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie skúmať, či návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom a či rozhodcovský súd mal právomoc vo veci konať (§ 45 ods. 1 písm. b/ zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní - ďalej len zákona č. 244/2003 Z. z.). Právomoc súdu skúmať samotné rozhodcovské konanie vyplýva z ustanovenia § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2003 Z. z.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu (ako aj uzneseniu okresného súdu) podal dovolanie oprávnený. Navrhol uznesenia oboch súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie okresnému súdu. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) postupom súdu prvého stupňa, ktorý pred rozhodnutím o odklade exekúcie nenariadil pojednávanie, čím mu znemožnil podieľať sa zákonom stanoveným spôsobom na dokazovaní. Odvolací súd na túto vadu prvostupňového konania neprihliadol a v odvolacom konaní ju nenapravil (zrušením rozhodnutia súdu prvého stupňa). Podľa názoru oprávneného rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.) z dôvodu, že žiadny do úvahy prichádzajúci výsledok konania pred Okresným súdom Trenčín vedený pod sp. zn. 11 C 91/2009 nemôže založiť okolnosť, ktorá by mala za následok zastavenie exekúcie. Povolit' odklad exekúcie by bolo preto možné len v prípade, keby povinný využil možnosť odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 2 zákona č. 244/2003 Z. z. t. j. podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku na príslušnom súde. Pojem neúčinnosti rozhodnutia sa v zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku pritom vzťahuje výlučne na situácie, keď v dôsledku zákonnej úpravy (napr. zánik predbežného opatrenia podľa § 77 ods. 2 O. s. p.) súdneho rozhodnutia v inej aj súvisiacej veci (napr. rozsudok o rozvoде manželstva vyvoláva neúčinnosť exekučného titulu, ktorým bol priznaný nárok na výživu manžela) resp. verejnej listiny (napr. sobášny list v prípade,

keď exekučný titul priznáva právo na príspevok rozvedeného manžela ) pôvodný exekučný titul stratí svoje účinky. Neúčinnosť rozhodnutia sa preto nevzťahuje na prípad, ak súd v inom neskoršom konaní posúdi inak rovnakú okolnosť, ako bola predmetom konania, v ktorom bol vydaný pôvodný exekučný titul. Záver súdu o možnej neplatnosti všeobecných poisťných podmienok a následnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je preto nedôvodný a absolútne nesprávny, čo zakladá vadu, ktorá má za následok, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V krátkosti sa vyjadril k procesu, ktorý rozhodcovskému konaniu predchádzal resp. aj k samotnému rozhodcovskému konaniu. Zdôraznil, že v predmetnej exekučnej veci rozhodcovský súd nepriznal také príslušenstvo pohľadávky ( nárok z hmotného práva ), aké by v analogickej situácii nepriznali všeobecné súdy ( prípady niektorých nebankových subjektov), ale také trovy exekučného konania, ktoré riadne a za účasti oboch účastníkov prebehlo a ktorých výšku nemohli ovplyvniť.

Povinný považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací ( § 10a ods. 1 O. s. p. ) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania ( § 240 ods. 1 O. s. p. ), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním ( § 236 a nasl. O. s. p. ), bez nariadenia dovolacieho pojednávania ( § 243a ods. 1 O. s. p. ) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa ( § 236 ods. 1 O. s. p. ).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je podľa § 239 ods. 1 O. s. p. prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností ( § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ) na zaujatie stanoviska . Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského

rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní ( neuznaní ) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné ( nevykonateľné ) na území Slovenskej republiky.

Dovoláním je v danom prípade napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z uvedených uznesení, preto je dovolanie proti nemu podľa § 239 ods. 1, 2 O. s. p. neprípustné.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. ( či to účastník namieta alebo nie ) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu ( rozsudku alebo uzneseniu ), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia ( ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom ). Oprávnený vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Vzhľadom na oprávneným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom ( § 237 písm. f/ O. s. p. ).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu právna úprava priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenému

neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Oprávnený v súvislosti s tvrdením vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietal rozhodnutie súdu prvého stupňa o odklade vykonateľnosti exekúcie bez nariadenia pojednávania .

Podľa § 115 ods. 1 O. s. p. ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Z citovaného ustanovenia , v ktorom je vyjadrená zásada civilného procesu – zásada ústnosti konania , vyplýva, že súd je povinný nariadiť pojednávanie vo veci samej ( okrem prípadov výslovne uvedených v § 115a O. s. p. ). Uznesením z 13. novembra 2009 súd prvého stupňa vo veci samej nerozhodoval ( rozhodoval o návrhu na odklad vykonateľnosti exekúcie ), preto nenariadením pojednávania neodňal oprávnenému možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu dovolania vyplýva, že oprávnený namietal nesprávne právne posúdenie veci a inú ( nešpecifikovanú ) vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ( § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p. ).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá ( nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia ). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd ( ne ) použil správny právny predpis a či ho ( ne ) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil ( ne ) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci

nejde . To isté sa týka aj tzv. inej ( oprávneným nešpecifikovanej ) vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ( § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. ).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. , ani z ustanovenia § 237 O. s. p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného v súlade s § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu , proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa uznesením odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich náhradu ( § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. ).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 8. júna 2011**

**JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.**

**predsedníčka senátu**

Za správnosť :

Hrčková Marta